

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/109/2017
Identifikačné číslo spisu: 2016200548
Dátum vydania rozhodnutia: 26.06.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Viliam Pohančeník
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2016200548.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Viliama Pohančeníka a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Viery Nevedelovej, v právnej veci žalobkyne: I. K., nar. XX.XX.XXXX, P. XX, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Špitálska 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UPS/US1/SSVOPPKPC1/SOC/2016/5709 zo dňa 29.06.2016, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 23Sa/16/2016-32 zo dňa 11.05.2017, takto

rozhodol:

Kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Senica (ďalej aj len „úrad“) rozhodnutím č. SE1/OPPNKĹZPaPČ/PČ/SOC/2016/29979-0003 zo dňa 08.03.2016 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“) nevyhovet žiadosti pani S. K., zákonnej zástupkyne v tom čase maloletej dcéry I. K.Č., zo dňa 11.01.2016, o vydanie parkovacieho preukazu, nakoľko podľa komplexného posudku č. MC01/48/2016 SLE zo dňa 07.03.2016 je posudzovaná fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím, ale nespĺňa podmienku ustanovenú v § 14 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „zákon č. 447/2008 Z. z.“). Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie.

2. Po podaní odvolania bol zdravotný stav žalobkyne opätovne posúdený posudkovým lekárom žalovaného, ktorý v lekárskom posudku zo dňa 15.06.2016 konštatoval, že žalobkyňa bola v rámci popôrodného skríningu diagnostikovaná cystická fibróza, je sledovaná v ambulancii detského pneumoftizeológa a opakovane bola hospitalizovaná s akútnym zápalom podžalúdkovej žľazy. Pri základnom ochorení je schopná premiestniť sa k prostriedkom verejnej hromadnej prepravy, nastúpiť a

vystúpiť z nich a udržať sa v nich a zvládnuť iné situácie vo vozidle. Nemá praktickú ani úplnú slepotu. Nie je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom.

3. Žalovaný rozhodnutím č. UPS/US1/SSVOPPKPC1/SOC/2016/5709 zo dňa 29.06.2016 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie žalovaného“) zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil prvostupňové rozhodnutie poukazujúc na závery uvedené posudkovým lekárom ústredia v lekárskom posudku zo dňa 15.06.2016, že napriek účelu požadovanej formy kompenzácie nemá žalobkyňa objektívne vzhľadom na charakter ťažkého zdravotného postihnutia obmedzenia schopnosti prepravy prostriedkami verejnej hromadnej dopravy, nakoľko z predloženej zdravotnej dokumentácie nie je u nej dokumentovaná tak závažná porucha mobility, orientácie, dexterity končatín a porucha zmyslových orgánov v takej miere, ktorá by jej znemožňovala používať verejnú hromadnú dopravu. Vzhľadom na to, že žalobkyňa sa považuje za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, ale nie je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom a nemá praktickú alebo úplnú slepotu oboch očí, nespĺňa zákonom stanovenú podmienku pre vyhotovenie parkovacieho preukazu.

II.

4. Žalobkyňa podala proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 23Sa/16/2016-32 zo dňa 11.05.2017 tak, že zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobkyni nepriznal právo na náhradu trov konania.

5. V odôvodnení rozsudku krajský súd citoval § 11 ods. 1 až 16, § 14 ods. 6 písm. c/ a § 17 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z. z.. Ďalej poukázal na to, že pokiaľ správne orgány vyhodnotili žiadosť žalobkyne ako nedôvodnú a nevyhoveli jej, pričom svoje závery opreli o lekárske posudky, ktoré majú byť podkladom pre vydanie rozhodnutia správnych orgánov, je potrebné, aby sa vychádzalo z diagnózy, ktorou trpí maloletá, pri určení možností a schopností tejto osoby prepravovať sa prostriedkami verejnej hromadnej dopravy. Nie je totiž rozhodujúce, či žalobkyňa je schopná premiestniť sa z hľadiska jej mobility prostriedkami hromadnej dopravy, ale či ju takéto premiestnenie neohrozuje na živote a zdraví.

6. Cystická fibróza je závažné genetické ochorenie, ktoré negatívne ovplyvňuje kvalitu života a predčasne ho skracuje. Cystická fibróza síce nie je nákazlivá, avšak osoby, ktoré ňou trpia, sa musia pohybovať v prostredí, ktoré nezvyšuje riziko ich nákazy, nakoľko sú vo väčšej miere ohrozené tým, že dôjde u nich k nakazeniu sa vírusmi, resp. baktériami z prostredia, v ktorom sa pohybujú. Úrad odôvodnil prvostupňové rozhodnutie s poukazom na § 14 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z. z., v ktorom zákonodarca len demonštratívne poukazuje na to, o aké ochorenia môže ísť a ktoré ochorenia môžu ovplyvňovať schopnosť osoby s ťažkým zdravotným postihnutím prepravovať sa prostriedkami verejnej dopravy, resp. prostriedkami železničnej dopravy. Slovíčko najmä v tomto ustanovení pripúšťa možnosť aj iného ochorenia, ktoré môže obmedzovať osobu s ťažkým zdravotným postihnutím prepravovať sa prostriedkami verejnej hromadnej dopravy.

7. Pokiaľ posudkoví lekári konštatovali, že druh ochorenia, ktorým trpí žalobkyňa, nie je ochorením, ktoré by ju obmedzovalo pri preprave verejnými hromadnými prostriedkami, je potrebné, aby sa jednoznačne vysporiadali so základnou námietkou podanou žalobkyňou, že preprava verejnými hromadnými prostriedkami ohrozuje jej zdravie rizikom nakazenia sa bakteriálnymi a vírusovými infekciami. Zdôvodnenie týchto argumentov v lekárskejších posudkoch musí byť prenesené do odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov, pričom krajský súd zistil, že ani jeden zo správnych orgánov sa podrobnejšie touto otázkou nezaoberal. Úrad striktne argumentoval § 14 ods. 6 a § 17 zákona č. 447/2008 Z. z. bez toho, aby sa podrobnejšie zaoberal vyššie uvedenou otázkou. Z vyjadrenia posudkového lekára MUDr. C. zo dňa 26.09.2016 síce vyplýva, že sa zaoberal aj touto námietkou žalobkyne, avšak jeho argumenty sú nedostatočné vzhľadom na to, že pripúšťa rizikovosť nákazy v prostriedkoch verejnej hromadnej dopravy uvádzajúc, že riziko je tu nižšie ako v prostredí, v ktorom sa dieťa pohybuje, keďže navštevuje predškolské zariadenie. Pre krajský súd je nepochopiteľné, aké kritéria viedli tohto lekára pri určení výšky rizikovosti nákazy, keď jednoznačne tvrdil, že riziko nákazy vírusmi a

baktériami je vyššie v predškolskom zariadení ako vo verejných hromadných prostriedkoch, v ktorých sa pohybuje veľký počet ľudí, ktorí sa častokrát prepravujú aj na návštevu svojich lekárov, ak trpia zdravotnými ťažkosťami.

8. Pre krajský súd je nezrozumiteľné, prečo zvyšovať riziko možnosti nákazy tým, že žalobkyňa sa bude prepravovať prostriedkami verejnej hromadnej dopravy, keď už takéto riziko existuje v prostredí, v ktorom sa pohybuje počas dňa, keď navštevuje predškolské zariadenie. Okrem toho, návšteva predškolského zariadenia je nepovinná a je v možnostiach a schopnostiach rodičov v mnohých prípadoch zabezpečiť, aby ich dieťa, ktoré trpí diagnózou cystická fibróza, takéto zariadenia nenavštevovali a tým znížili riziko možnosti nákazy a ohrozenia jeho zdravia a života.

9. Záverom krajský súd zdôraznil, že v § 14 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z. z. je pri výpočte dôvodov uvedené slovíčko najmä, čo znamená, že nejde o taxatívny výpočet dôvodov, a teda zákon pripúšťa aj iné dôvody, pre ktoré je osoba s ťažkým zdravotným postihnutím odkázaná na individuálnu prepravu. V danom prípade je nesporné, že žalobkyňa je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím a vzhľadom na jej špecifické ochorenie, ktorým trpí, je jej preprava verejnými hromadnými prostriedkami spojená so zvýšenou rizikovosťou ohrozenia jej zdravotného stavu.

III.

10. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný (sťažovateľ) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť navrhujúc, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Namietal nesprávne právne posúdenie veci a porušenie práva na spravodlivý proces tým, že krajský súd zrušil rozhodnutie neexistujúceho odboru žalovaného a nesprávne uviedol ako žalobkyňu S. K.. Taktiež v bode 7. rozsudku nesprávne uviedol, že „odvolanie žalobkyne je dôvodné“ a v bode 12. rozsudku uviedol nesprávne priezvisko posudkového lekára MUDr. C. ako „MUDr. C.“. Pokiaľ bude mať kasačný súd za to, že ide len o chyby v písaní a iné zrejme nesprávnosti, sťažovateľ žiadal, aby kasačný súd zaviazal krajský súd vydať opravné uznesenie.

12. Ďalej sťažovateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci citujúc rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. SR 2MCdo 4/2009 a sp. zn. 7Cdo 7/2010 zo dňa 27.07.2011. Následne poukázal na skutkový stav, ktorý je zřejmý aj z predložených spisov. V súvislosti s právnym stavom citoval § 135 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „SSP“), § 11 ods. 13 a § 15 ods. 3 zákona č. 447/2008 Z. z..

13. Spochybnenie lekárskeho posudku, ktorý bol podkladom pre vydanie napadnutého rozhodnutia žalovaného, nemá opodstatnenie, nakoľko posudkový lekár, ktorý ho vypracoval, je erudovaným práve v oblasti pediatrie a disponuje relevantnými informáciami o problematike predmetného ochorenia. Sťažovateľ z tohto dôvodu nemal pochybnosti pri svojej posudkovej činnosti a jeho lekársky posudok považoval za objektívny, erudovaný, komplexný a nespochybniteľný. Okrem toho, v odborných kruhoch ide o verejne známy fakt ohľadom infekčnosti prostredia. V tejto súvislosti posudkový lekár ako aj sťažovateľ poukázali na argumentáciu zo stránky Úradu verejného zdravotníctva SR, kde je konštatované, že „Najrizikovejšie sú deti v materských školách. Materská škola predstavuje pre malé dieťa potenciálne rizikové prostredie v súvislosti s možným šírením niektorých infekčných, resp. parazitárnych ochorení...“. Sťažovateľ tiež citoval názor doc. MUDr. S. H., PhD., vedúcej odboru hygieny detí a mládeže Úradu verejného zdravotníctva SR.

14. Najst' overený argument najmä v súvislosti s krátkodobým pobytom osoby v takýchto prostriedkoch je prakticky nemožné. Keďže je ťažké stanoviť zdroj infekcie, nenachádzajú sa v odbornej literatúre takmer žiadne články k tejto problematike. Jedinú výnimku tvoria dlhotrvajúce lety lietadlom, kde je možné pátrať po zdrojoch infekcie aj ho preukázať. Z tohto dôvodu posudkový lekár tvrdil, že pobyt v hromadných prostriedkoch je výrazne menším rizikom ako pobyt v kolektívnom zariadení.

15. Krajský súd vec nesprávne právne posúdil, keď za hlavné kritérium nároku na parkovací preukaz zvolil preventívny účinok ako účel kompenzácie, čo je v rozpore s účelom a cieľom zákona č. 447/2008 Z. z.. Treba zdôrazniť, že v zmysle tohto zákona nie je odkázanosť na individuálnu prepravu vo veci vyhotovenia parkovacieho preukazu nárokovateľná v súvislosti s nejakým konkrétnym ochorením. Parkovací preukaz sa nevydáva za účelom predchádzania možného zhoršenia zdravotného stavu ohrozením akútnym ochorením. V zmysle zákona č. 447/2008 Z. z. možno kompenzovať len sociálny dôsledok, ktorý fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím vyplýva z jej postihnutia.

IV.

16. Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, odbor peňažných príspevkov na kompenzáciu ŤZP a posudkových činností vo vyjadrení k podaniu kasačnej sťažnosti poukázalo na nesprávne uvedené meno posudkového lekára MUDr. C. a ohľadom námietky žalobkyne týkajúcej sa infekčnosti prostredia taktiež citoval z vyjadrenia Úradu verejného zdravotníctva SR. Zároveň poukázal na to, že nakoľko je ťažké stanoviť zdroj infekcie, nenachádzajú sa v odbornej literatúre takmer žiadne články k tejto problematike.

V.

17. Žalobkyňa podaním doručeným krajskému súdu dňa 04.07.2017 požiadala o „stiahnutie“ žaloby, nakoľko od 01.01.2017 nadobudla účinnosť novela zákona č. 447/2008 Z. z., ktorou bola do § 14 ods. 6 písm. c/ tohto zákona doplnená cystická fibróza s pľúcnyimi a gastrointestinálnymi prejavmi. Žalobkyňa tiež uviedla, že vo februári 2017 požiadala o vydanie parkovacieho preukazu a bolo jej vyhovené.

18. Sťažovateľ v reakcii na výzvu kasačného súdu zo dňa 04.12.2018 vyjadril názor, že krajský súd mal žalobu o preskúmanie napadnutého rozhodnutia žalovaného zamietnuť ako nedôvodnú, pretože toto rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom č. 447/2008 Z. z.. Ďalej poukázal na § 29, § 63, § 133 ods. 1, § 135 ods. 1 a § 145 SSP konštatujúc, že príslušné správne orgány rešpektovali hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy pri rozhodovaní na účely parkovacieho preukazu, skutkový stav bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného dostatočne zistený, postup bol v súlade so zákonom č. 447/2008 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2016. Skutočnosť, že sťažovateľ postupoval v prípade žalobkyne v súlade so zákonom, potvrdzuje aj fakt, že po novelizácii zákona č. 447/2008 Z. z. zákonom č. 355/2016 Z. z., účinnom od 01.01.2017, podala žalobkyňa dňa 30.01.2017 novú žiadosť o vyhotovenie parkovacieho preukazu, ktorej bolo vyhovené.

VI.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu bez nariadenia pojednávania v súlade s § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovaného (sťažovateľa) nie je dôvodná.

20. Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného o nevyhovení žiadosti žalobkyne o vyhotovenie parkovacieho preukazu.

21. Príspevok na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia súvisiacu s vyhotovením parkovacieho preukazu možno poskytnúť len ťažko zdravotne postihnutej fyzickej osobe, ktorá spĺňa zákonom stanovené podmienky. Právny nárok na vyhotovenie parkovacieho preukazu neexistuje, ide o fakultatívnu dávku, a preto pri posudzovaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného kasačný súd skúmal len to, či sťažovateľ dostatočne zistil skutočný stav veci, či rozhodnutie zodpovedá obsahu spisov a zásadám logického myslenia.

22. Nebolo sporné, že žalobkyňa je občanom s ťažkým zdravotným postihnutím. Spornou sa v konaní stala otázka, či zistené zdravotné postihnutie žalobkyne má taký sociálny dôsledok, že v oblasti mobility a orientácie je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom.

23. Podľa § 14 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z. z., fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, ak nie je schopná na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jej prirodzenej dôstojnosti a) premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy osôb a k prostriedku železničnej dopravy a späť; b) nastupovať do vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a do prostriedku železničnej dopravy, udržať sa v ňom počas jazdy a vystupovať z vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a z prostriedku železničnej dopravy alebo c) zvládnuť z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia inú situáciu vo vozidle verejnej hromadnej dopravy osôb a v prostriedku železničnej dopravy najmä z dôvodu poruchy správania pri duševných ochoreniach, vertebrobasilárnej insuficiencie s ťažkými závratmi, straty dvoch končatín, kardiopulmonálnej nedostatočnosti ťažkého stupňa alebo ťažkej poruchy sfinkterov.

24. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z. z., fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá je odkázaná podľa posudku na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom podľa § 14 ods. 6 alebo má praktickú slepotu alebo úplnú slepotu oboch očí, vyhotoví príslušný orgán parkovací preukaz na základe právoplatného rozhodnutia o parkovacom preukaze.

25. Pri vykonávaní lekárskej posudkovej činnosti posudkový lekár pracuje najmä s lekárom so špecializáciou v špecializačnom odbore všeobecné lekárstvo, ktorý vychádza z aktuálneho lekárskeho nálezů a je povinný brať do úvahy aj ostatnú zdravotnú dokumentáciu predkladanú účastníkom konania. Lekársky posudok v konaní o vyhotovenie parkovacieho preukazu predstavuje odborné posúdenie skutkového stavu v písomnej forme tak, že poskytuje odpovede na zákonom položené otázky a ako podklad rozhodnutia sa zaoberá predbežnou otázkou vo vzťahu ku skutočnostiam súvisiacim so zdravotným stavom žiadateľa o parkovací preukaz. Vykonanie potrebných konzultácií a vyhodnotenie dostupných lekárskeho nálezů predstavuje jeden z možných nástrojov orgánov konajúcich o nárokoch na kompenzáciu a ich nevyužitie je v rozpore s požiadavkou na aktívny prístup orgánov (§ 1 zákona č. 447/2008 Z. z. a § 3 ods. 3 správneho poriadku) s následkom existencie skutkovej vady v lekárskom posudku, ktorý je základným podkladom rozhodnutia, na výsledky ktorého musí konajúci súd prihliadnuť.

26. V prejednávanej veci bol podkladom pre vydanie prvostupňového rozhodnutia komplexný posudok č. MC01/48/2016 SLE zo dňa 07.03.2016, ktorý sa však v administratívnom spise nenachádza napriek tomu, že úrad na závery v ňom uvedené odkazuje v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia konštatujúc, že žalobkyňa je fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím, avšak nie je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Predmetný komplexný posudok uvádza aj sťažovateľ v napadnutom rozhodnutí a v kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu.

27. Pred vydaním napadnutého rozhodnutia žalovaného bolo doplnené dokazovanie o lekársky posudok zo dňa 15.06.2016, v ktorom bola žalobkyňa stanovená miera funkčnej poruchy 50 % pre zdravotné postihnutie - Endokrinné poruchy, poruchy výživy a premeny látok. Mukoviscidóza (cystická fibróza) s pľúcnyimi prejavmi, črevnými prejavmi mierneho stupňa (telesný vývoj zodpovedá veku), ale žiadna forma kompenzácie jej nebola v posudku navrhnutá (vyhotovenie parkovacieho preukazu), nakoľko nie je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Posudkový lekár v predmetnom lekárskom posudku konštatoval, že „... Dieťa je v primeranom psychomotorickom vývoji s potrebnými nutnými opatrovateľskými úkonmi rodičov v rámci vývoja. Pri svojom základnom ochorení je schopná premiestniť sa k prostriedkom verejnej hromadnej prepravy, nastúpiť a vystúpiť z nich a udržať sa v nich a zvládnuť iné situácie vo vozidle. Nemá praktickú alebo úplnú slepotu.“

28. Správna úvaha, resp. voľná úvaha správneho orgánu vyjadruje určitý stupeň voľnosti rozhodovania správneho orgánu, ktoré mu umožňuje v medziach zákona prijať také rozhodnutie, aké uzná za najvhodnejšie, a to s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. S konštatovaním sťažovateľa, že na priznanie odkázanosti na individuálnu prepravu v súvislosti s konaním o vyhotovenie parkovacieho preukazu nie je právny nárok, sa kasačný súd stotožňuje. Dáva však do pozornosti, že správny orgán má povinnosť náležite svoju správnu úvahu vysvetliť, a to dostatočne jasným, zrozumiteľným a

logickým spôsobom tak, aby predovšetkým samotnému účastníkovi správneho konania ozrejmil, prečo, z akých konkrétnych dôvodov a vzhľadom na ktoré okolnosti v jeho právnej veci dospel k záveru uvedenému vo výroku svojho rozhodnutia. V danom prípade však sťažovateľ v týchto intenciách dôsledne nepostupoval, a preto kasačný súd konštatuje, že jeho správna úvaha prezentovaná v napadnutom rozhodnutí nemá zákonom požadovanú kvalitu, nakoľko žalobkyni ako účastníkovi správneho konania z neho (a ani z komplexného či lekárskeho posudku) nemohlo byť objektívne zrejmé, prečo cystická fibróza, ktorou trpí, nie je ochorením, ktoré by ju obmedzovalo pri preprave verejnými hromadnými prostriedkami. V dôsledku tohto pochybenia sťažovateľ nielenže zaťažil svoje rozhodnutie vadou spočívajúcou v tom, že jeho rozhodnutie je ohľadom tohto posúdenia nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, ale zároveň žalobkyni odňal možnosť relevantne sa brániť proti záverom prijatým posudkovými lekármi a uvádzať dôkazy a tvrdenia majúce potenciálne vplyv na priznanie nároku, ktorý si uplatňuje.

29. Na konanie vo veciach kompenzácie, na konanie o preukaze a na konanie o parkovacom preukaze sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (správny poriadok) s odchýlkami uvedenými v odseku 2, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia § 18 ods. 3, § 33 ods. 2, § 60, § 61 až 68 správneho poriadku sa nevzťahujú na konanie vo veciach kompenzácie, na konanie o preukaze a na konanie o parkovacom preukaze (§ 53 ods. 1, 2 zákona č. 447/2008 Z. z.).

30. Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

31. K námietke sťažovateľa ohľadom spochybňovania správnosti lekárskeho posudku kasačný súd uvádza, že lekársky posudok je len jedným z podkladov pre vydanie rozhodnutia v zmysle právnej úpravy ustanovenej zákonom č. 477/2008 Z. z. a nezbavuje sťažovateľa zákonnej povinnosti zistiť vo veci skutočný stav v zmysle § 32 ods. 1 správneho poriadku a za tým účelom vykonať dokazovanie v súčinnosti s účastníkom správneho konania, posúdiť ho jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi. Správne mu súdu nemožno odoprieť, aby takýto podklad rozhodnutia vyhodnotil z hľadiska jeho presvedčivosti, logickosti i úplnosti jeho záverov v kontexte tvrdení účastníka konania a dôkazov ním predložených.

32. Napriek tomu, že hodnotenie a posúdenie zdravotného stavu posudzovanej osoby je v kompetencii posudkového lekára, rozhodnutie v konaní vydáva správny orgán, ktorý aplikuje právnu normu na zistený skutkový stav so zreteľom na tvrdenia a argumenty žiadateľa. Pokiaľ posudkový lekár dospel v komplexnom posudku k záveru, že posudzovanej osobe nenavrhuje žiadnu formu kompenzácie, je potrebné, aby tento záver bolo možné preskúmať z hľadiska jeho celkovej objektívnosti, komplexnosti a logickej súvzťažnosti k podkladom, z ktorých pri posudzovaní vychádzal.

33. Kasačný súd sa stotožňuje s konštatovaním krajského súdu uvedeným v napadnutom rozsudku, že je nelogické bez ďalšieho odôvodnenia argumentovať, že dieťa, ktoré sa pohybuje v prostredí predškolského zariadenia, resp. v prostredí základnej školskej dochádzky, je v tomto prostredí ohrozené vyššou mierou rizika nákazy ako v prostredí, ktoré predstavujú prostriedky verejnej hromadnej dopravy. Správne orgány sa mali v tejto súvislosti vysporiadať s námietkou žalobkyne, prečo zvyšovať riziko možnosti nákazy tým, že sa bude prepravovať prostriedkami verejnej hromadnej dopravy, keď už takéto riziko existuje v prostredí, v ktorom sa pohybuje počas dňa, keď navštevuje predškolské zariadenie.

34. Vo svetle uvedeného kasačný súd musí konštatovať, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozsudku, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nespĺňa požiadavku náležitého odôvodnenia. Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, s ktorými sa kasačný súd v celom rozsahu stotožňuje.

35. Námitku sťažovateľa ohľadom nesprávností špecifikovaných v bode 11 tohto rozsudku vyhodnotil kasačný súd ako čiastočne dôvodnú. Je síce potrebné prisvedčiť sťažovateľovi, že v odôvodnení rozsudku krajského súdu je uvedené nesprávne meno posudkového lekára MUDr. C., avšak všetkým účastníkom konania je zo správneho konania ako aj z konania pred krajským súdom zrejmé, o ktorého posudkového lekára sa jedná. Podľa názoru kasačného súdu nie je účelné opravovať takúto chybu v písaní, ktorá nemá vplyv na obsah napadnutého rozsudku a nespôsobuje jeho zmatečnosť. Pokiaľ ide o označenie sťažovateľa a žalobkyne v záhlaví predmetného rozsudku a v prípade sťažovateľa aj vo výroku, kasačný súd súhlasí so sťažovateľom o potrebe opravy rozsudku krajským súdom podľa § 143 SSP.

36. V súvislosti s podaním žalobkyne, ktorým žiadala späťvzatie žaloby, kasačný súd dodáva, že žalobkyňa ako účastník konania v postavení „dominus litis“ má síce výlučné oprávnenie disponovať so žalobou, avšak len do momentu vydania rozhodnutia vo veci samej, t. j. vyhlásenia rozsudku alebo vydania uznesenia vo veci samej (§ 133 SSP). Sťažovateľ správne konštatoval, že s ohľadom na jednoinštančnosť konania pred správnym súdom neprichádza do úvahy späťvzatie žaloby v lehote na podanie kasačnej sťažnosti, keďže doručený rozsudok je s poukazom na § 145 SSP právoplatný.

37. Z vyššie uvedených dôvodov považoval kasačný súd rozsudok krajského súdu za súladný so zákonom, a preto kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

38. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP nepriznal a žalobkyni ich nepriznal, pretože jej žiadne trovy v kasačnom konaní nevznikli.

39. Tento rozsudok kasačného súdu bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.